

PRESSKIT

film Martina Štrby a jeho přátel

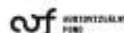
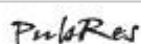
vlna vs. břeh

Jano Pavlík, Rudo Prekop, Vasil Stanko, Tono Stano, Martin Štrba, Miro Švolík, Kamil Varga a Peter Župnik

v dokumentárním filmu o výjimečné generaci slovenských fotografů,
kteří se v 80. letech setkali na pražské FAMU.

scénář a střih: **Olina Kaufmanová** | hudba: **Michal Novinski** | zvuk: **Radim Hladík jr.** | námět, scénář, kamera a režie: **Martin Štrba**

www.vlnavspreh.cz

www.vlnavspreh.cz

Premiéra v českých kinech: 12. 2. 2015

Trailer: www.youtube.com/watch?v=ugCrAQcbepQ

Programování filmu do kin:

Anna Lísalová (Aerofilms), Tel: +420 723 718 484, anna@aerofilms.cz

PR a Media:

Silvie Marková (S-m-art Communication), Tel: +420 604 748 699, markova@s-m-art.com

Rok výroby: 2014

Země původu: ČR/SR

Délka: 88 min.

© Šmik (ČR), PubRes (SR) a Česká televize

Tvůrci

Režie: Martin Štrba

Scenář: Martin Štrba, Olina Kaufmanová

Kamera: Martin Štrba

Hudba: Michal Novinski

Střih: Olina Kaufmanová

Zvuk: Radim Hladík ml.

Vystupují: Jano Pavlík, Rudo Prekop, Vasil Stanko, Tono Stano,

Martin Štrba, Miro Švolík, Kamil Varga, Peter Župník a další.

O FILMU

Jano Pavlík, Rudo Prekop, Vasil Stanko, Tono Stano, Martin Štrba, Miro Švolík, Kamil Varga, Peter Župník. Setkali se na začátku 80. let jako slovenští studenti oboru fotografie na pražské FAMU a do umělecké fotografie vnesli energii, hravost a nespoutanou imaginaci, která se v jejich tvorbě spojovala zejména s postupy inscenované fotografie. Vytvořili výjimečnou generaci, kterou kritici nazvali „Slovenskou novou vlnou“. Jejich nepřehlédnutelné dílo dodnes ovlivňuje vývoj fotografie v Čechách i na Slovensku. Jsou úspěšní i za hranicemi, mnozí se vrátili domů, aby svoje zkušenosti opět předali mladé generaci. Martin Štrba ve svém režijním debutu navštěvuje a zpovídá přátele a umělecké soupeřníky, přičemž rekonstruuje atmosféru doby, která umožnila zrod fenoménu Slovenské nové vlny. Něco takového se stává zřídka, o to vzácnější je, když se ve stejný čas a na stejném místě začne kumulovat a znásobovat tvořivá energie mezi lidmi, kteří sdílejí podobné hodnoty a pohled na svět. Vznikl netradiční dokument, který formálně následuje invenci, hravost, inscenační a výtvarné postupy fotografické tvorby svých aktérů.

Martin Štrba „Na závěr si dovolím jedno přirovnání. Je to jako když se jazzoví muzikanti setkají, aby odehráli jediný skvělý koncert a potom se znovu věnují svým sólovým projektům. V našem případě na společné retrospektivní výstavě – na místě, kde to všechno začalo – v Praze.“

„Zaznamenání výstavy přináší do filmu ještě jeden další moment – totiž že jednou vytvořené hodnoty se neztrácejí, ale naopak si jakýmsi prazvláštním způsobem i bez našeho vědomí žijí vlastním životem a navzdory naší smrtelnosti se stávají nesmrtelnými...“

Rozhovor s režisérem a kameramanem Martinem Štrbou

Martin Štrba (1961, Levice) je jedním z nejoceňovanějších slovenských kameramanů. V letech 1976-1980 studoval fotografii na Střední umělecko-průmyslové škole v Bratislavě a odtud přešel přímo na pražskou FAMU, kde v roce 1985 absolvoval katedru kamery. Nejčastěji spolupracuje se slovenským režisérem Martinem Šulíkem (*Něha, Všechno co mám rád, Zahrada, Orbis Pictus, Krajinka, Slunečný stát, Klíč k určování trpaslíků*) a s českým režisérem Vladimírem Michálkem (*Babí léto, O rodičích a dětech*). Za Michálkovy filmy *Anděl Exit* a *Je třeba zabít Sekala* a za film Agnieszky Holland *Hořící keř* získal Českého lva. Za kameru k filmu *Pokoj v duši* Vlada Balka získal SLNKO V SIETI.

Proč se Ti zdálo důležité natočit film o generaci Tvých spolužáků a přátel, se kterými vás spojilo studium fotografie na pražské FAMU?

Zpětně se mi to jeví jako jedno z nejdůležitějších období v mém životě. Vytvořilo to jakousi kalibraci mého konání a reagování i v nejhorsích fázích mé existence

V čem je z Tvého pohledu právě tato generace výjimečná a její příběh zajímavý?

Každý z protagonistů pocházel z jiného koutu Slovenska a do prostředí kulturního podhoubí Prahy, nabitého silnou energií undergroundu, donesl jiný a velmi různorodý duševní materiál. I navzdory zuřící totalitě tam tito lidé vytvořili seskupení, jasně demonstrující svoji odlišnost a osobitost.

Jak Tě setkání a rozhovory se „starými známými“ po letech potěšily, překvapily, obohatily?

I když se všichni nacházíme už někde jindy, každý si žije svůj vlastní život, tak se mi zdá, jako by v nich ani po tolika letech nic nezestálo. Bavilo mě sledovat záblesky mladíků tam kdesi uvnitř, záblesky, které často kompletně rozzářily ty šarmantní chlapíky ve středním věku.

Umělci, o kterých jsi točil, proslavila inscenovaná fotografie. Ovlivňovali fotky jednotlivých autorů výtvarnou / formální podobu filmu?

Určitě ano. Svoji neučesaností a zároveň jasnou vizí. Film je také tak trošku neučesaný a chce být i oslavou tvořivé energie, která se v celém vesmíru neustále snaží vybalancovat, udržet na uzdě jakékoliv ničivé síly ...

V čem může být film inspirativní pro dnešní diváky?

Vzkaz může být hádám ukotvený v jisté provokaci – být bdělý v každém okamžiku. K naladění se na frekvenci těch nejjemnějších energií, prostupujících vším a všemi, včetně nás. Jen takto budeme schopni objevit krajiny a lidi, rezonující na podobné frekvenci s námi, s vibracemi našich duší. I to může být způsob, jak znovu prolomit vlny bezbřehého individualismu dnešní doby. A zkusit tak uvolnit prostor pro příliv nových „vln“.

Co ti v pozici režiséra přišlo při práci na tomto filmu nejtěžší a co šlo jednodušeji, než jsi předpokládal?

V jisté chvíli jsem si uvědomil, že netvořím jeden film, ale osm filmových příběhů, které se navzájem proplétají. Ale díky úžasné vstřícnosti fotografů to šlo jako po másle.

Jak se s odstupem času díváš na fotografie, které jsi tvořil během vašeho studia na FAMU? Je něco, co je spojuje?

Stále je spojuje jedna jistá věc. Neslábnoucí a permanentní snaha rozšiřovat, a kousek po kousku posouvat hranice mezi poznaným a nepoznaným. Akcentování faktu, že mnohé nitky, kterými jsme ovládáni, vedou daleko, až za hranice našeho vědomí.

Jak vzniklo to společné pojmenování „Slovenská nová vlna“?

Vypadlo to v jednu chvíli, kdesi v nějaké kavárně, z našeho spolužáka, scénáristy Lukáše Kadličky: „Kluci vy jste Slovenská nová vlna.“ ... a potom ten pojem zdomácněl i mezi kritiky a novináři.

Mají si tví spolužáci a kamarádi stále co povídat i po letech?

Mají. Pravdou ale je, že už není jednoduché se setkat společně na jednom místě. Po tolika letech si logicky každý jde svou vlastní cestou. Konec konců i o tom je film Vlna vs. břeh. O různorodých, rozvětřujících se životních cestách, které mají stále něco společného, i navzdory tomu, že každá vede úplně jinou zemí. To něco je, hledání.

Profily fotografů zpracované pro knižní publikaci

Slovenská nová vlna 80. léta / The Slovak New Wave

Texty: Lucia L. Fišerová, Tomáš Pospěch, vydavatelství KANT 2014

Jano Pavlík

Narozen / Born:

28. října / 28 October 1963, Snina

Zemřel / Died:

10. ledna, Praha / 10 January 1988, Prague

Vzdělání / Education:

1978–1982 Střední umělecko-průmyslová škola, obor užitá fotografie, Košice / Commercial Photography, School of Applied Arts, , Košice

1982–1988 Katedra fotografie FAMU, obor umělecká fotografie, Praha / Art Photography, Department of Photography, FAMU , Prague

Fotografický archiv zesnulého Jana Pavlíka je fascinující sbírkou autorských zvětšenin, koláží, asambláží, ale i drobných skic, kreseb, náčrtků, básní a deníkových zápisků. Fyzická nepřítomnost autora způsobuje, že k čtení archivu neexistuje jasný klíč, čímž se nepřetržitě otevírá novým interpretacím. Jeho nejvýraznější linií je fiktivní meta-příběh o Ernestovi a Alici. Přesto, že autor u fotografování Ernesta používal vícero modelů, této postavě nemůžeme upřít autobiografické črty. Pavlíkova tvorba představuje v rámci Slovenské nové vlny formálně nejexpresivnější a nejméně uhlazenou polohu. Z obsahového hlediska dodává převážně lyrické a odlehčené tvorbě této generace melancholický ráz a existenciální úzkost.

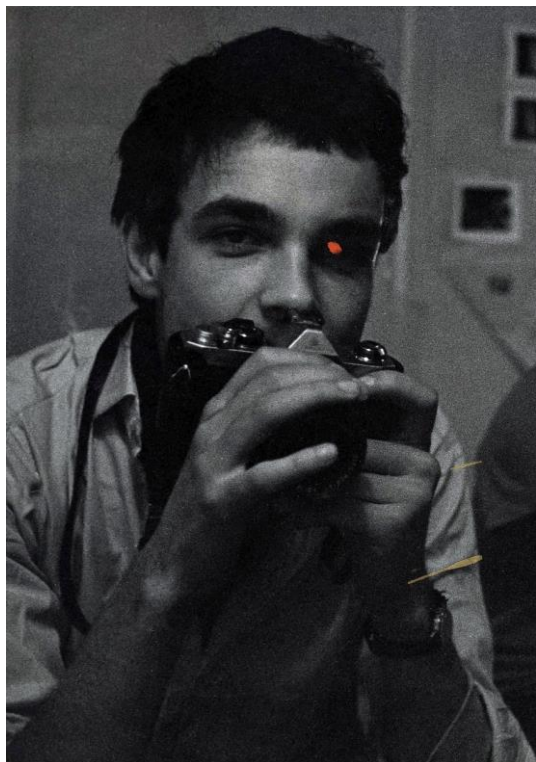
Jano Pavlík, trpící maniodepresivní psychózou, se rozhodl ukončit svůj život předčasnou smrtí, ještě před dokončením studia.

The photographic archive of the late Jano Pavlík is a fascinating collection of his own prints, collages, and assemblages, as well as small sketches, drawings, poems, and diary entries. The physical absence of the artist means the lack of a clear key to understanding the archive, thus continuously opening the way to new interpretations. The most distinctive line of his work is the fictitious meta-narrative about Ernest and Alice. Although the artist used several models to photograph Ernest, this character undeniably has certain autobiographical features. In the Slovak New Wave, Pavlík's *oeuvre*, in terms of form, is the most expressive and least refined; in terms of content, it adds a melancholic aspect and existential anxiety to the predominantly lyrical and lightened-up work of this generation. Pavlík, who suffered from manic depression, took his own life before finishing FAMU.

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection)

Rudo Prekop, 'Jano Pavlík', *Československá fotografie*, 1991, č. 6, s. 35. – Rudo Prekop, Jano Pavlík a jeho tri oči. *Československá fotografie*, 1991, č. 7, s. 21–28. – Martin Tiso, Jano Pavlík. Diplomová práce, Vysoká škola výtvarných umení, Bratislava 1999. – Lucia Benická, Neukončený foto-príbeh Jána Pavlíka, *Romboid*, 2001, č. 1, s. 68–73. – Vjera Borozan, David Korecký, Monika Pavlíková-Byrne, *Jano Pavlík*, Agite/Fra, Praha 2005; Lucia L. Fišerová, Jano Pavlík. Tragik hravej generácie, *Fotograf*, 2011, č. 18, s. 18–25.

Rudo Prekop

Narozen / Born:

13. dubna / 13 April 1959, Košice

Vzdělání / Education:

1974–1978 Střední umělecko-průmyslová škola, obor užitá fotografie, Košice / Commercial Photography, School of Applied Arts, Košice

1980–1986 Katedra fotografie FAMU, obor umělecká fotografie, Praha / Art Photography, Department of Photography, FAMU, Prague

Kromě inscenovaných figurálních skupin, někdy dotvářených technikou koláže či fotogramu, jsou pro tvorbu Ruda Prekopa charakteristická zátiší. A to nejen ty nalezené v přírodě, případně do ní nenápadně začleněné, ale také v ateliéru fotografované konstrukce aranžované z nalezených nebo odpadových materiálů. Symbolikou překypující objekty jsou výsledkem Prekopovy velké imaginace a doslova sochařské práce s předkamerovou realitou. V poslední době se nevyhýbá ani práci s cizím fotografickým archivem. Od roku 2002 vede jako docent jeden z ateliérů na pražské FAMU. Na katedře umění Technické univerzity v Košicích založil ateliér fotografie, kde v období 2011–2013 vyučoval. Vedle toho je spoluautorem i realizátorem původní koncepce a výtvarného řešení Muzea Andyho Warhola v Medzilaborcích. Žije a pracuje v Praze.

Apart from the staged figural groups, sometimes finished with added collages or photograms, still lifes are characteristic of Rudo Prekop's work. These are not only still lifes

found in nature, or sometimes subtly incorporated into nature, but also constructions arranged from found materials, including rubbish, and photographed in the studio. The objects, full of symbolism, are the fruit of Prekop's vivid imagination and sculptural work with the reality in front of his camera. Most recently, he has been using other people's photographs as well. Since 2002, he has been a docent in charge of a studio at FAMU, Prague. In the Department of Art, at the Košice University of Technology, he established a photography studio, where he taught from 2011 to 2013. In addition, he helped to come up with the original conception for the Andy Warhol Museum in Medzilaborce, Slovakia. He lives and works in Prague.

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection)

Lukáš Kadlíček, Fantazie na fotografiích Rudo Prekopa. *Revue Fotografie*, 1989, č. 2, s. 14. – Rudo Prekop. *Zátišia*. (Text Lucia Benická), katalog, Tatranská galéria Poprad 1993. – Václav Macek, *Rudo Prekop. Stopař*. Osveta, Martin 1994. – Josef Moucha, Stopař a další maličkosti fotografa Rudo Prekopa. *Mladá fronta Dnes*, 23. 6. 1995, s. 19. – Tomáš Pospěch, Rudo Prekop: Zatiší 1989–2006, www.photorevue.com, 27. 2. 2007. – Bohunka Koklesová, Václav Macek, Helena Musilová, *Rudo Prekop. Reálovky 1989–2012*. Praha 2012.

Tono Stano

Narozen / Born:

24. březen / 24 March 1960, Slovensko

Vzdělání / Education:

1975–1979 Střední umělecko-průmyslová škola, obor užitá fotografie, Bratislava / Secondary School of Applied Arts, Applied Photography, Bratislava

1980–1986 Katedra fotografie FAMU, obor umělecká fotografie, Praha / Department of Photography FAMU, Fine Art Photography, Prague

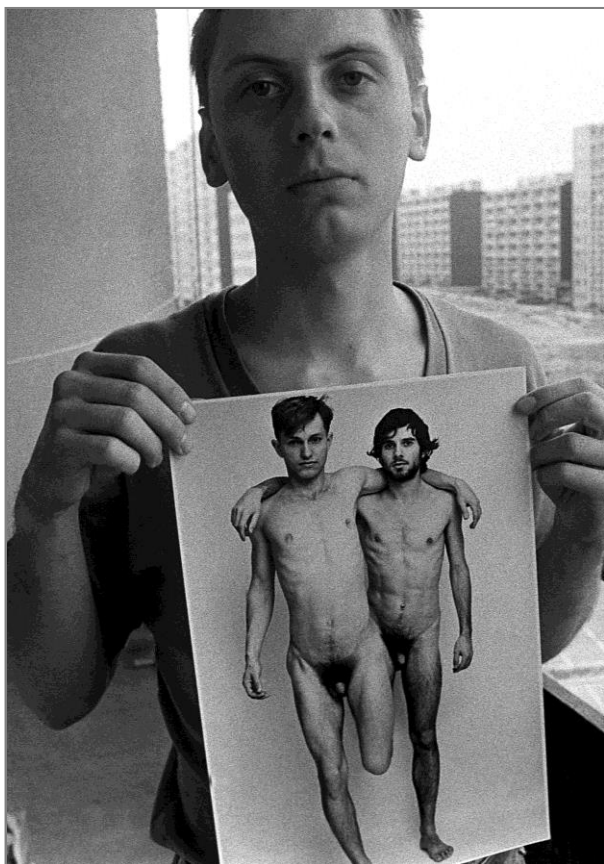
Tono Stano patřil už během vysokoškolského studia mezi důrazné průkopníky fotografického experimentu v oblasti formálních přístupů, ale i ve sféře myšlenkové náplně fotografií. Centrálním motivem jeho tvorby napříč lety je ženské tělo, které často v akrobatických pózách vyznívá jako korporální zátiší. Stano klade důraz na detail – zvýrazňuje texturu vlasů či ochlupení, strukturu husí kůže, lesk oka či rozlité tekutiny. Minimalizací výrazových prostředků vytváří v omezeném prostoru obrazu překvapivě napjaté vztahy mezi zakrytým a odkrytým. Kromě černobílé studiové fotografie má autor zkušenosti i s fotografováním postav v krajině a především v posledních letech i s barevnou fotografií. K výsledkům experimentálnějších přístupů patří série snímků s efektem negativu. Žije a tvoří v Praze.

In his approach to form, and also in the ideas behind each of his photographs, Tono Stano was among the vehement pioneers of experimental photography already as a student at FAMU. Over the years, the central theme of his work has been woman's body, which, in acrobatic poses, often resembles a still life. Stano emphasizes detail, bringing out the texture of hair on a head and a body, the texture of goose flesh, the gleam of an eye or of spilled liquid. By minimizing his means of expression in the limited space of a picture, he creates surprisingly tense relations between the concealed and the revealed. Apart from black-and-white studio photographs, he is also experienced in photographing figures in landscapes and, particularly in recent years, in colour photography. Among the results of his more experimental approaches is a series of photos employing the effect of the negative. He lives and works in Prague.

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection):

Zdeněk Kirschner, Tono Stano, *Revue Fotografie*, 1988, č. 1. - *Tono Stano*. Katalog, galerie G4, Cheb 1989. – Václav Macek, *Tono Stano*. Osveta, Martin 1990. – William A. Ewing, *The Body*, Thames & Hudson, London 1994. – Jozef Ridilla, Ciernobiele sny Tona Stana. *Dotyky*, 1993, č. 7, s. 20–23. – *Tono Stano*. Katalog, Národní technické muzeum, Praha 1995. – *Tono Stano. Posam*, Praha 1996. – *Tono Stano. Fascinace*, katalog, Pražský dům fotografie, Praha 2001. – *Stars. Katalog*, Karlovy Vary 2003. – Magdalena Juříková, *Tono Stano. (In Czech and English.)* Torst, Praha 2005. – Lucia L. Fišerová, Tono Stano. *Fotograf*, 2009, č. 14, s. 52 –61.

Vasil Stanko

Narozen / Born:

17. března / 17 March 1962, Myjava

Vzdělání / Education:

1977–1981 Střední umělecko-průmyslová škola, obor užitá fotografie, Bratislava / Commercial Photography Department, School of Applied Arts, Bratislava

1981–1987 Katedra fotografie FAMU, obor umělecká fotografie, Praha / Art Photography, Department of Photography, FAMU, Prague

Fotografické obrazy Vasila Stanka jsou plné rudimentárního erotismu, ale i archetypální úzkosti. Temné prostory prázdných továrních hal, opuštěných půd či zdevastovaných divadelních sálů osazuje figurální stafáží, ze které důmyslně komponuje fantaskní prostorové obrazce. Komplikovanost a spektakularita snímků u Vasila Stanka v průběhu devadesátých let narůstá. Použitím matoucích zrcadel, opticky znásobujících konstrukce z postav a předmětů, nabývají obskurní výjevy podobu *tableau vivant*. Svou okázalostí evokují díla surrealistů, čerpající rovněž z oblasti snů nebo kolektivního nevědomí. Od roku 2000 fotografie ozvláštňuje barvou a nebo stereoskopickým efektem po nasazení 3D brýlí. Žije a tvoří v Praze.

Vasil Stanko's photographic pictures are full of rudimentary eroticism and archetypal anxiety. He populates the dark spaces of empty factories, abandoned attics, and devastated theatres with figural staffage, from which he inventively composes phantasmic spatial

patterns. The complicated spectacular nature of his photos increased in the course of the 1990s. With the use of mirrors to confuse the viewer, optically multiplying the constructions of figures and objects, the obscure scenes assume the form of *tableaux vivants*. In their showiness, they evoke the works of the Surrealists, also drawing on dreams and the collective unconscious. Since the year 2000, Stanko's photographs are defamiliarized with colour or a stereoscopic effect when the viewer puts on 3D glasses. He lives and works in Prague.

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection)

Petr Balajka, Stankovy inscenované fotografie. *Československá fotografie*, 1988, č. 7. - Alica Štefančíková, *Vasil Stanko. Jak zacházet s domorodci*. Kvadrata, Praha 1991. – Václav Macek, *Vasil Stanko*. Friedlaenderová/Friedlaender, Praha 2002. – *Vasil Stanko. Příběhy pozpátku*. (Texty Anna Fárová, Jiří Machalický, Vasil Stanko), katalog, Mánes, Praha 2008.

Martin Štrba

Narozen / Born:

26. srpen / 26 August 1961, Levice

Vzdělání / Education:

1976–1980 Střední umělecko-průmyslová škola, obor užitá fotografie, Bratislava /
Commercial Photography, School of Applied Arts, Bratislava

1980–1986 Katedra kamery FAMU, Praha / Department of Cinematography, FAMU, Prague

Poměrně málo známé inscenované snímky fotografujícího kameramana Martina Štrby využívají, v souladu s estetikou tvorby jeho spolužáků z oboru fotografie, vizuální metafory a rafinované obrazové zkratky lidského těla. Autorův přirozený vztah k okolní skutečnosti, vyplývající z předmětu jeho studia, ho vedl k vytváření fotografií také v exteriéru, kde akcentuje fyzické i symbolické průniky člověka s přírodou. Fotografickou tvorbu ukončil už v roce 1991. Kromě účasti na několika výstavách v následujících letech, nebyla jeho tvorba doposud komplexněji výstavně anebo knižně prezentována. Martin Štrba se dál věnoval profesi kameramana, nejčastěji v spolupráci s režiséry Martinem Šulíkem, Vladimírem Michálkem nebo Agnieszkou Holland. V letech 1999 a 2000 obdržel cenu Českého lva. Autor žije a působí v Praze.

In keeping with the aesthetic of his fellow-students of photography, the relatively little-known staged photographs by the cameraman-photographer Martin Štrba employ visual metaphor and sophisticated pictorial symbols of the human body. His natural attitude to the reality around him, which stems from the subject matter he is exploring, led him also to take photographs outside, in which he accentuated the physical and symbolic points of intersection of man and nature. He stopped taking photographs in 1991, however, and except for several exhibitions in later years, his works have not yet been shown as a whole or published in book form. Štrba has continued to work as a cameraman, most often with

the directors Martin Šulík, Vladimír Michálek, and Agnieszka Holland. In 1999 and 2000, he was awarded the Czech Lion, the prize of the Czech Film and Television Academy. He lives and works in Prague.

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection):

Vladimír Remeš, Od konceptu k manipulaci. *Československá fotografie*, 1989, č. 8, s. 356. – Roman Muselík, Dva fotografové mladé generace. *Československá fotografie*, 1989, č. 11, s. 487. – Martin Štrba. Katalog, Galerie České spořitelny a Poldi, Kladno 1992. – Basel: Dreddowicz, Hanke, Hojčová, Holomíček, Jaeggi, Štrba. Katalog, Basilej 1993. – Andrea Dömeová, Martin Štrba, Kde je sever. *Revue Labyrint*, 1996, č. 5, nestr. – Václav Macek, Inscenovaná fotografie. *Dotyky*, 1990, č. 5, s. 8–11.

Miro Švolík

Narozen / Born

13. dubna / 13 April 1960, Zlaté Moravce

Vzdělání / Education:

1975–1979 Střední umělecko-průmyslová škola, obor užitá fotografie, Bratislava / Commercial Photography, Secondary School of Applied Arts, Bratislava

1981–1987 Katedra fotografie FAMU, obor umělecká fotografie, Praha / Art Photography, Department of Photography FAMU, Prague

Fotografický svět Mira Švolíka se dlouho odehrával na zemi. Díky nápadu snímat z vysokého nadhledu ležící lidské postavy v nových fiktivních světech načrtnutých na ploše se stal autorův rukopis na několik let poměrně lehce rozpoznatelný. V devadesátých letech začal pracovat s fotomontáží – propojoval hlavy, postavy nebo zvířecí těla s krajinou. Celou jeho tvorbu charakterizuje hravost, kombinování velkých celků s detaily a obliba experimentálních technik – vystřihování fotografií nebo zmnožování stejného prvku v kolážích a montážích. Od začátku osmdesátých let se Švolíkovými obrazy vine fascinace ženským tělem a v posledních letech i jistá potřeba jeho ornamentalizace. Miro Švolík má zkušenosti jako volný fotograf i kurátor. Od roku 2009 je vedoucím Ateliéru kreativní fotografie na VŠVU v Bratislavě. Žije a pracuje v Praze a Bratislavě.

For a long time, the photographic world of Miro Švolík was played out on the ground. Thanks to his idea of taking photographs from high above of figures lying on the ground in new fictitious worlds sketched out on the surface below, his distinctive style became relatively easy to recognize for several years. In the 1990s, he began to work with photomontage,

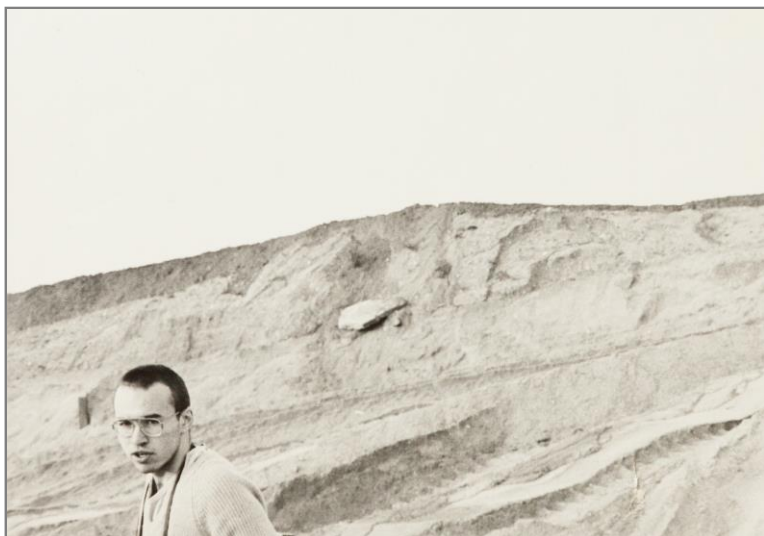

connecting heads, figures, or animal bodies to landscapes. His whole *oeuvre* is characterized by playfulness, the combination of large wholes and details, and a liking for experimental techniques – cutting up photographs or multiplying the same element in collages and montages. From the beginning of the 1980s, a fascination for women's bodies winds its way through Švolík's pictures; in recent years, this has been joined by a certain need to ornament the bodies. Švolík has a lot of experience as a free-lance photographer and a curator. Since 2009, he has been in charge of the Studio of Creative Photography, at the Academy of Fine Arts and Design, Bratislava. He lives and works in Prague and Bratislava.

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection)

Daniela Mrázková, Miro Švolík a cena pro mladé evropské fotografy. *Československá fotografie*, 1987, č. 3. – Václav Macek, *Miro Švolík – Jedno telo jedna duša*. Osveta, Martin 1992. – Allan Douglass Coleman, Czech Out These Guys: Jiri David, Miro Svolic. *The New York Observer*, 19. 2. 1996. – *Miro Švolík z Kozároviec*. (Text Vladimír Beskid), katalog, Múzeum V. Löfflera, Košice 1997. – *Miro Švolík. Otvory a díry/Openings and Holes* (Text Eva Slámová), katalog, Ateliér Josefa Sudka, Praha 2002. – Anna Fárová, Vladimír Beskid, Lucia Lendelová, Eva Slámová, *Miro Švolík: Cesta do stredu/The Way to the Centre*. Argo, Praha 2005. – Lucia, Lendelová, Miro Švolík: Púť kolibríka, Kvetiny slasti/The Flowers of Delight: The Journey of a Hummingbird, in: *Watt foto-video*, 2005, č. 10, s. 16–17, p. 134–136 + <http://www.mirosvolik.cz/art04.html>. – Juraj Mojžiš, Voľným okom o Evinom jablku Mira Švolíka, *Romboid* 2008, č. 3, s. 73–80. – *Miro Švolík. Veľká žena malý muž*. Katalog, Galerie Měsíc ve dne & Nakladatelství Fraktál, Galéria Jána Koniarka, Trnava 2010.

Kamil Varga

Narozen / Born:

22. prosince / 22 December 1962, Štúrovo

Vzdělání / Education:

1978–1982 Střední umělecko-průmyslová škola, obor aranžérství a výstavnictví, Košice /
Arranging and Exhibiting, School of Applied Arts, Košice

1982–1989 Katedra fotografie FAMU, obor umělecká fotografie, Praha / Art Photography,
Department of Photography FAMU, Prague

Kamil Varga je typ fotografického introverta. Zatemněná místnost se stala ideálním prostorem pro realizaci luminografií, u kterých si většinou vystačil s jedním modelem, nejčastěji se sebou samým. Fotografie posléze obsazoval dalšími postavami prostřednictvím experimentálních technik, zejména vícenásobné expozice, fotogramu nebo fotomontáže. V posledních letech do snímků vstupuje také digitální manipulací. Obsahem Vargovy tvorby je pečlivé zkoumání vlastního nitra, ale současně i podstaty lidské existence. V jeho tvorbě můžeme nalézt odkazy na východní náboženství, jejichž studiem se dlouhodobě intenzivně zabývá. V předchozích letech vyučoval fotografii na středních a vysokých školách, v současnosti se žíví jako volný fotograf. Žije a pracuje v Praze.

Kamil Varga is an introverted photographer. A darkened room became the ideal space for carrying out his luminography, for which he usually needed only one model, most often just himself. He eventually populated his photographs with other figures by means of experimental techniques, particularly multiple exposure, the photogram, and photomontage. In recent years, he himself has entered the photos by means of digital manipulation. The content of Varga's works consists of the meticulous exploration of his own innermost being and the essence of human existence. In his works one finds reference to Eastern religion, which he has intensively been studying for a long time. In previous years, Varga taught photography at secondary schools and universities. At present, he makes his

living as a free-lance photographer. He lives and works in Prague.

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection)

Lucia Benická, *Kamil Varga – Špirály*. Dom fotografie, Poprad 1993. – Václav Macek, *Kamil Varga*. Fotofo, Bratislava 1997. – Magdaléna Klobučnicková, *Kamil Varga*. Galéria umenia, Nové Zámky 2011.

Peter Župník

Narozen / Born:

14. srpna / 14 August 1961, Levoča

Vzdělání / Education:

1978–1982 Střední umělecko-průmyslová škola, obor užitá fotografie, Košice / Commercial Photography, School of Applied Arts, Košice

1982–1989 Katedra fotografie FAMU, obor umělecká fotografie, Praha / Art Photography, Department of Photography FAMU, Prague

Peter Župník po prvotních pokusech na poli fotografické reportáže začal jako jeden z prvních fotografů v Československu vstupovat do fotografie nenápadným malířským zásahem (bílým pastelem), kterým ji vizuálně i obsahově posunul za hranice reality. V osmdesátých letech bylo objevené také jeho spojování fotografií do diptychů. Autor ve své tvorbě předkamerovou realitu neinscenuje. Nechává se inspirovat jak prostředím velkoměsta, moderní architekturou nebo monumentální krajinou, tak věcmi drobnými a každodenními, které nalézá na pracovním stole, v kuchyni nebo venku během procházky. Jeho nejvýraznějším a nejucelenějším souborem je fotografický cyklus *Malé velké věci* z devadesátých let. V posledních letech fotografuje digitálním fotoaparátem a nevyhýbá se ani barevné fotografii. Peter Župník žije a pracuje střídavě v Paříži a v rodné Levoči, kterou systematicky fotografuje.

After initial attempts at photojournalism, Peter Župník was one of the first photographers in Czechoslovakia to make subtle painterly interventions in his photographs (using white oil crayon), shifting the form and content beyond the bounds of reality. In the 1980s, his putting photographs together as diptychs was also an original discovery. In his works, Župník does not stage the reality in front of the camera. He lets himself be inspired by the milieu of the

big city, modern architecture, and monumental landscapes, as well as little, everyday things, which he finds on his desk, in the kitchen, or outside while on a walk. His most distinctive and complete set is *Little Big Things*, from the 1990s. In recent years, he has been using a digital camera and sometimes colour film. Župník lives and works in Paris and his native Levoča (which he has been photographing systematically).

Literatura (výběr) / Bibliography (a selection)

Václav Macek, *Peter Župník*. Osveta, Martin 1993. – *Peter Župník. Malé velké věci*. (Text Lucia Benická), katalog, Dom fotografie, Poprad 2001. – Eric Perrot & Michael Wellner, Pospíšil & Peter Župník, *Praha. Paměti noci*. České centrum, Paříž 2003. – *Peter Župník. Světla*. (Text Josef Moucha), katalog, Galerie České pojišťovny a Ateliér Josefa Sudka, Praha 2004. – Josef Moucha, *Světla v nás. Ateliér*, 2004, č. 14–15, s. 5. – Lucia L. Fišerová, *Clivota života. Fotograf*, 2008, č. 12, s. 50–59. – Juraj Mojžiš, *O fotografii Stabilita Petra Župníka. Romboid*, 2009, č. 7, s. 71–79. – Lucia L. Fišerová, *Peter Župník*. (In Czech and English.) Torst, Praha 2010.

Výběrová literatura / Bibliography

Knihy / Books

Václav Macek, *Slovenská imaginatívna fotografia 1981–1997*. FOTOFO, Bratislava 1998.
Vladimír Birgus – Jan Mlčoch, *Akt v české fotografii*. Kant, Praha 2000.
Aurel Hrabušický – Václav Macek, *Slovenská fotografia 1925–2000*. Slovenská národná galéria, Bratislava 2001.
Antonín Dufek, *Fotografie 1970–1989*, in: Rostislav Švácha – Marie Platovská (ed.), *Dějiny českého výtvarného umění VI/1*. Academia, Praha 2007.
Kolektiv autorů, *Osemdesiate. Postmoderna v slovenskom výtvarnom umení 1985–1992*, Slovenská národná galéria, Bratislava 2009.
Vladimír Birgus – Jan Mlčoch, *Česká fotografie 20. století*. KANT, Praha 2010.

Katalogy / Catalogues

27 Contemporary Czechoslovakian Photographers. Londýn a Bristol 1985.
Antonín Dufek, *V čase*. Bratislava, Praha, Cheb, 1985.
Antonín Dufek, *Tělo v československé fotografii*. Muzeum Kroměřížska, Kroměříž 1986.
Antonín Dufek, *Okamžik*. Brno 1987.
Antonín Dufek, *Vize*. Brno, Cheb, Liberec 1987.
Anna Fárová, *Hra na čtvrtého*. Fotochema, Praha 1986.
Anna Fárová, *11*. Praha 1988.
Anna Fárová, *37 fotografií na Chmelnici*. Praha 1989.
Anna Fárová, *Positivita / Positivität. Zeitgenössische Fotografie aus der Tschechoslowakei 1989/90*. (Texty Anna Fárová a Martina Kudláček), Verein zur Förderung künstlerischer Fotografie, Wien 1990.

Fotografie na okraji. Galerie Fotochema, Praha 1984.
Fotografie absolventů FAMU. Brno 1985.
Fotografie absolventů FAMU. FAMU a UPM, Praha 1987.
Václav Macek, *Slovak Staged Photography*. Q111, Bratislava 1991.
Lucia Lendelová – Tomáš Pospěch – Helena Rišlinková, *Česká a slovenská fotografie osmdesátých a devadesátých let 20. století*. Katalog, Muzeum umění, Olomouc 2002.
Aurel Hrabušický – Václav Macek, *Slovenská fotografia 80. rokov*. Katalog, Bratislava a Brno 1989.

Časopisy / Periodicals

Martin Hruška, Hra na čtvrtého. *Československá fotografie*, 1986, č. 7, s. 308.
Jiří Šerých, Čtyři kalendáře v netradičním pojetí. *Československá fotografie*, 1987, č. 12, s. 548.